

Литературно ЗЕМЕДЕЛСКО ЗНАМЕ

СЪЮЗ НА ПИСАТЕЛИТЕ
ЗЕМЕДЕЛЦИ В БЪЛГАРИЯ

Легендата Стамболийски

Александър Стамболийски е един от най-великите синове на България. Нареща се сред най-достоините, най-свидните чеда на нашия народ в цялата ни национална история.

Защото през краткия си земен път остави незаличима следа на Човек и Държавник. Защото приживе бе станал знаме на българското селячество и неотстъпно го водеше по пътя на правдата, свободата и народовластието. Защото измина борчески, славен жизнен път. Той казваше: „В борбата е нашата чест, нашето спасение, в борбата е смисълът на живота“. И целият му живот беше борба.

В духа на възрожденските традиции Александър Стамболийски е и пламенен журналист. Редом с политическата си дейност повече от две десетилетия той пише статии за в. "Земеделско знаме". През 1899 г. публикува първите си дописки в "Земеделска защита", през 1902 г. вече е в редакцията на вестник "Земеделско знаме", а през 1904 г. става редактор на съюзния орган. Той добре знае силата на публицистичното слово и го използва като оръжие в борбата, като средство за организиране на земеделското движение, за просвета и пробуждане на селячеството и т. н. Пише уводни и обзорни статии, пише коментари и анализи, води политически полемики... Не престава да пише статии за вестника дори когато е в затвора.

Александър Стамболийски е и поет. Поради липса на време не се посвещава на поезията и не се развива достатъчно като поет, но дарбата личи и от епизодичните му стихотворения. В тях се откроява цялостното му познаване на обществено-политическата действителност у нас, както и творческото му дарование. Повечето от стиховете на Стамболийски са публикувани в началото на миналия век под псевдонима Милен. А някои, както и редица статии - с псевдонимите: Стамбол, Великан, Мариус и други.

А след геройската му смърт на 14 юни 1923 г. се превърна и в легенда. Легенда не само за България, но и за света. Вече почти един век легендата за вожд на българското селячество и на целия български народ се предава от поколение на поколение. И не само че не помръква, а става все по-ярка, все по-актуална! Легендата за неговата държавническа дейност, за неговия живот и мъченическата му гибел е свидна за всяко българско сърце.

Измеренията на легендата за Стамболийски са много – от устните предания, до безбройните народни и авторски песни, стихотворения, разкази, повести, романи, драми...

Легендата за Александър Стамболийски е пресякла границите на България още докато е бил жив. А след зверското му убийство легендата за него отеква по много кътчета на света. Да припомним само книгата на американския професор Джон Д. Бел „Селяни на власт: Александър Стамболийски и Българският земеделски народен съюз“, издавана и преиздавана в България с подкрепата на земеделци-емигранти в САЩ.

Плодната българска земя е родила и откърмила много и свидни безсмъртни чеда, чиито имена са записани със златни букви в олтар на Родината. Много са и легендите за тях, които нашият народ е съхранил в сърцето си и в националната история.

Измежду най-великите синове на България е земеделският водач и недостижим държавник Александър Стамболийски. Легендата за него е незабравима. Другото нейно име е безсмъртие!

АЛЕКСАНДЪР СТАМБОЛИЙСКИ

01.03.1879 г. – 14.06.1923 г.

Мисли на Стамболийски,
казани по повод смъртта на
Александър Димитров

Аз ценя живота на човека не по количество на изживените години, а по количество и качество на изпълнения дълг!

Аз намирам смисъла на живота не в неговата продължителност, а в неговата интензивност и ползотворност.

Аз намирам призиванието на човешкия живот не в неговата житейска обезпеченост, а в неговата ежеминутна готовност за себеотрицание и самопожертвование.

Аз намирам идеалната и красива смърт на бореца, смъртта, която ще иде след едно бурно и делово минало, незасенчено от никакъв дефект от безчестие, отчаяние или безсилие.

Аз намирам за най-идеална и най-красива моменталната смърт, дошла при изпълнение на дълга.

Как бихте искали аз да оплаквам и да ви карам да плачете за човека, който към величието на своя живот прибави и величието на своята смърт?

СЕЛСКАТА ГОЛГОТА

*В източната стая на старата къща
в своето лозе, Ал. Стамболийски
е написал с кръвта си „Ст 1923 год“*

В оная дива вакханална нощ,
когато са го мушкали с ножове,
с останалата в жилите си мощ
той в своите рани с пръстите е ровил.

И мястото на ужас и погром
белязал е със силите последни.
Та днес във тоя Свят страдален дом
да идват с болка селяните бедни.

Мълча, притиснат от безумна скръб.
До мене – старец, снел калпака черен,
привежда в бурите несвеждан гръб
и кръсти се през сълзи начумерен.

Запалил свещ – от многото един
едва мъждящ, опърпан като просяк,
познах приятел минал през Персин –
стоеше ням до селяните прости...

А беше учен – с педя по-висок.
На сталинистите прозрял бе края,
но здравето му взе палач жесток,
затуй, че „много му устата знаят“...

И друг! И друг! Селяци – брат до брат!
От Добружда, от Мизия, Родопа...
До стария дружбаш – синът му млад –
стояха тук – пред Селската Голгота!

Йордан Борисов
Славовица, 1994 г.

Уважаваме ли историческата дата 09.06.1923 г?

На 09 юни 1923 г. в три часа сутринта войски под командването на военната лига завземат град София, без да гръмне пушка и арестуват депутатите, водачите и министрите на Земеделския съюз. Всичко това показва, че градът не е обсаден от армията на един „насилнически режим“, както твърдят превратаджиите. Само след един час, в четири часа, при цар Борис се явяват Ал. Цанков, Б. Смилов и Д. Казасов и го уведомяват, че правителството на Стамболийски е свалено.

В 04 ч. на 09 юни 1923 г. царят издава указ за назначаването на новото правителство на Ал. Цанков, като с този указ нарушава конституцията и законите на страната. В този ден Стамболийски е още жив, а живи и здрави са и министрите от правителството и депутатите-земеделци, които само преди 45 дни, на 23 април, са избрани на редовни парламентарни избори. Уникален и класически случай за монархическа диктатура е назначаването на ново правителство при наличие на законно избрано такова.

Следват арести и убийства на земеделци и противници на Цанковия режим. На 14 юни е убит Стамболийски. Райко Даскалов е в чужбина. В чужбина е и Коста Тодоров. Министър Оббов успява да избяга в чужбина. Създадено е задгранично представителство в защита на Земеделското правителство и борбата продължава.

Ето някои отзвуци от преврата на царя и неговата камарила:

*„Ти можеш да спиш спокойно, Стамболийски.
Легендата за теб скоро ще поникне, както
хубавите жътви, които твоята селска душа с
толкова голяма любов гледаше да зреят по
необятните поля на твоята родина. Спи
спокойно върху тази земя, която поля кръвта
ти и затова ще бъде още по-скъпа на твоите
приятели, на твоите братя - смели другари в
твоето смело и чутовно дело.“*

Камий Емар-френски журналист

*„България е страна на розите. И когато
българският народ отново си възвърне
свободата, тогава ще набере най-хубавите си
рози, за да обкочи гроба на своя велик държавник
Александър Стамболийски.“*

Франческо Нити-италиански държавник и историк, Рим 1923 г.

*„Куршумът, който прониза Стамболийски,
прониза първия войник на мира и реда на
Балканите“.*

Генерал Сарай, Париж 1924 г.

След преврата на 09 юни настъпва черен терор за земеделските водачи, голяма част от които дават живота си и следват примера на своя водач. Последователите на Земеделското движение остават верни на Стамболийски и до днес, но с много жертви и борба за правда и справедливост. Днес ние сме свидетели, че рушителите на България, бившите превратаджии, имат свои наследници и последователи, които не искат да се говори за датата девети юни.

На 09 юни цял ден слушах радио и телевизия. Не чух дума за тази дата. Този факт показва накъде върви нашата държава - по пътя на забравата и затамненето на миналото.

Кой печели от това?

Петко Ношков

ВЕЛИКАНЪТ

На Ал. Стамболийски

Да бъде вечна твоята нетленна слава,
юнако огнеок и къдроглав!
Да гръмнат химни във тържествена прослава
за теб и твоя подвиг величав!

Че ти могъщ изгря из дебрите на мрака
и пътя ни с надежди озари,
поведе към мечтани брегове селяка
и светове незнайни му разкри!

Ала орисница ли черна те ориса,
та не дочака своя жаждан свят?
С кръвта си своето безсмъртие подписа,
за да останеш вечно жив и млад!

Оплака те осиротялата Родина
след черната деветоюнска нощ,
че за народна свята правда ти загина,
от българин посечен със каинов нож!

Но твоят име като огнена зорница
в историята ярко ще блести,
и там, край бреговете китни на Марица
велик и по-велик ще раснеш ти!

Легендата за теб шуми из низините,
народът чудни приказки плете,
за твоята юнашка сила, с плам в очите,
разказва всяко българско дете!

Животът ти - живот бленуван и прекрасен!
Смъртта ти – чудна легендарна смърт!
С величие ни грее твоят пример ясен,
поели верния народен път!

И докогато в небо ясно слънце грее
и росен мак във нивите цъфти,
народът ни безсмъртния ти химн ще пее,
през вековете ще пребъдеш ти!

Йосиф Петров, 1944

Пред духа на АЛЕКСАНДЪР СТАМБОЛИЙСКИ

Да преклоним в признателност челата
пред паметта на скъпия ни вожд.
Обезсмъртен чрез ножа на джелата
в онази юнска страховита нощ.

Да споменем за дейността велика,
приключена със героична смърт,
за смелостта му дръзка на езика
блестящия ум, характера му твърд.

Да почетем минутите последни,
заветите на тоя дух-титан,
идеите безсмъртни, всепобедни,
и светлий друм от него начертан.

Да хвърлим поглед в пътя му изминат,
белязан с кърви, пранги и тегла,
как вярата в успеха не застина,
а на борците даваше крила.

Днес пак сред гнет, насилия, обиди
ний раждаме се, раснем и калим.
От костите си правим пирамиди,
с размирна кръв полетата поим.

Но Стамболийски вдигнали за знаме,
ний неотклонно крачиме напред.
Духът му горд в сърца ви меч и плам е
и крепка вяра в утрешния свет!

Понесли с жар аграрните идеи
и болките на цял един народ,
ний вярваме, че слънце ще изгрее
по пътя прав на волност и възход.

Герчо Джамбазов

14 юни 1952г., I-ви обект

Нощта ще бъде победена

Безкрайна нощ, безбрежна пустота...
Стаила дъх е цялата Вселена.
И сам - самотен, сам сред самота,
блуждая аз, измъчвам се и стена.
Къде ли съм? Къде без път и цел?
Защо е този полет безконечен?
О, кой ли в миг на ярост е отнел
покоя тих в живота вековечен?

Спри, ужас земен, спри! Я, нечий глас
от дъното на хаоса долита -
"родина... враг... война..." - Недейте, аз
отдавна слушам злобни филипики,
недавна бях на бойното поле
и в страстите на нечовешки битки
щурмувахме със кървави ръце.
Омразата, отровните напитки
ни свършиха, отнеха ни ума
и хвърлиха ни в бездните на мрака,
тук - в бездните на вечната тъма,
де не живот, а смърт ни чака.
Кои сте вий, които в надпревара
тревожите среднощния покой?
Кое, о, жалки смъртни, ви накара
да вдигате тревожния си вой?
Смъртта ли? - Не, смъртта е недостойна.
Безумна страст ви тласка към смъртта.
О, колко още смътна и нестройна
е мисълта за НАС и за СВЕТА!

Дедите ни се криха в пещерите,
дедите ни се биха с зверове,
убиваха и биваха убити,
живяха в страх, сред мрак и врагове.

Да помним тоя страх на вековете!
Страхът слепи кристалните очи,
смуцава и ограбва умовете
на до трагизъм жалките души.

Безкрайна нощ, безбрежна пустота...
Стаила дъх е цялата Вселена.
Не виждам утрото, но зная, че нощта
от слънцето ще бъде победена.

Тодор Цанев

Ще бъдем!

Ще бъде пролет, ще цъфтят цветята.
Ще кацне лястовица в родна степ.
За нов живот пробужда се земята
и аз ще дойда пак при теб.

Ще бъдем най-щастливите, любима!
Повярвай - розите ще разцъфтят,
а буйна пролет е след тежка зима,
сърцата в неа ще се потопят!

На Витоша по цветните поляни
ще гоним пеперуди кат деца.
В прегръдки си ще паднем запъхтяни
със светли румени лица!

А слънцето щом в златен прах залезе,
на Люлин в приказния хубав скат,
ведно със витошкия хлад ще слезем
във столичния светъл град...

Методи Новев

Жътварска нощ

Обвито във мрак поле замира
във нежната прегръдка на нощта
и уморен се за почивка спира
дори ветрецът, притаен в ръжта.

Ни глъч, ни звън покоя мек тревожи...
Изгряла мълком тънката луна,
до изгрев сърп изостря да го сложи
в работната десница на деня.

Цоньо Неделкин

Ритъмът на лятото

Как безразлична да съм днес, когато
дайрето дръпва циганското лято,
куп ветрове танцуват по снагата ми
и август ме залива с благодата си.

Как да стоя сама като обречена,
като съм гъвкава вълна от слънцето облечена
и гроздов сок се влива в мойто тяло –
новородено, тръпнещо и като пяна бяло.

Как да се моля в църквите смирено,
щом мойто лято не е победено.
И сливам аз камбанен звън със песен
извиращ, сладък ритъм, далеч от всяка есен.

Вяра Дамянова

Дъжд

Натъжи се небето, заплака
от радост или от мъка?
Повехнал храст го дочака,
за него беше сполука.

Мигът парещ прогони
и донесе наслада
на прашните клони
и гората млада.

Изми паветата прашни,
на Земята свитите шепи.
И със стъпки властни
прогони мислите слепи.

Въздухът освежи и пречисти,
напои тревите с надежда.
В последните капки сребристи
слънчев лъч се оглежда.

Маргарита Неикова

Чудеса

Дъждовна от облаци-думи,
изронвам се - грозд самота,
дъгата ще греине срещу ми,
едва след тъгата, едва...

Но щом заприиждат реките
на смели, добри чудеса,
родени от болката, питам -
не се ли родих от дъжда?

Милена Филипова

Отдавна те чаках

Отдавна те чаках и търсих с години
сред много познати и чужди лица.
Понявга в съня си зовях те, любима,
в мечтите те виждах - най-светла мечта!

И жаден копнеех за твоята ласка,
за искрена обич в живота суров,
но дявола срещнах във ангелска маска,
бях лъган с продажна любов.

И вече не вярвах, че може да има
в живота реален любов! Само блян!
Отново потърсих аз своята любима,
но... в страниците на роман.

А ти като слънце през мрака погледна ме,
заблудата моя на прах разпиля!
Днес нашата обич човешка и земна е
по-истинска от най-правдивия роман.

Иван Цолов

ПОСВЕЩАВАМЕ НА ПАМЕТТА НА ИСКЪР ШУМАНОВ -

„ДНЕС И УТРЕ” пред читателите

Колко е бедна нашата емиграция откъм художествени произведения! За голямо съжаление, тук не дойдоха стари, опитни поети и писатели. Младите, останали като деца без родители, се лутат в тъмната емигрантска нощ и търсят морална подкрепа, търсят човек, който щогоде да е запознат с писателстването, за да им помогне...

Младият и талантлив журналист Искър Шуманов представя пред читателите най-хубавите си литературни работи – разкази и фейлетони, които озаглавява с лаконичното, но изразително „Днес и утре”.

Авторът вниква в душите на своите герои, направлява ги до онзи момент, в който те, в разговори помежду си, разкриват напълно пред читателя своите мисли и действия. Поместените работи могат да се разделят на три групи. Първата – страданията и лишенията на народа ни в поробена България. Именно тези разкази и фейлетони са най-многобройни. През епичната борба на опозицията много млади и стари проявиха нечуван кураж и себеотрицание. Характерен пример е малкият герой Мишо. Подслушал разговора на родителите си, той се решава да изпълни трудната задача - да занесе бюлетините. Мишо е готов на всичко и макар да е още малък, той воюва с твърдостта на големите.

Друг типичен малчуган е Възкресенко. Учителката Парашкева, надъхана комунистка, чрез заплахи се опитва да го накара да промени името си. Възкресенко е изключен от училището и поема пътя за друго село. Политическият терор в България е отразен най-добре в разказите "Забравеният бъдник", "Неговата новогодишна честитка", "Дядо Минко знае баща си" и други.

Ще посоча някои от вълнуващите моменти в книгата. „Стоица затаи дъх и дори чу как снегът хрупаше под краката им. Когато стигнаха замръзналото корито на реката, двама изостанаха малко. Три изстрела процепиха ледения покой на долината. Първият падна. Двамата отидоха до него, счупиха леда и... После с бързи крачки се запътиха към селото.”

Съдбата на прогресивните студенти, техният протест срещу издевателствата, са описани в разказа "Неговата новогодишна честитка". Преминали през лагерите, след това закарани на строителен обект в столицата, където и през декември работят на студ и мраз, тяхната вяра в утрешния ден не отслабва. Терорът се усилва, но тайните „петорки” работят. При арестуване на Караджата един от петорката подписва, след дълги изтезания, декларация и точно срещу Нова година се самообесва. Особено драматичен е моментът на срещата на другарите му с изстиналия вече труп.

Искър Шуманов има зорко око. Той не е изпуснал и други комунистически престъпления спрямо народа. За тях говорят „Магарето Сталин”, „И кочовете дават мляко”, „Дядо Минко знае баща си”, „Милка Йорданова пее”...

Към втората категория разкази спадат онези, които третираат емигрантската действителност. Чрез подбрани изразни средства, авторът е съумял да нарисува положителните и отрицателните герои в емиграция. Възрастният емигрант чичо Мито е един от тези герои. Умислен, вечно вглъбен в себе си, той чувства безкайна и неизлечима мъка по родния край. Там са очите и мислите му, там е и гробът на сина му. И един ден чичо Мито си тръгва обратно за България, но на границата пада убит. С пестеливи изразни средства е нарисуван образът на този скромнен българин. "На шестия ден полицията пусна новината: Мито Равненлията е убит близо до българската граница. В джобовете му намерили само една снимка на младеж и оронено жито." И по-нататък: "А, бе, аз все мислех, че този човек не беше чист" - коментираше общественикът - един младок, който обичаше да политиканства в лагера. „Нищо не си мислил” - пресече го Спас. Той сигурно е поел към родината, да си търси живец човекът."

И накрая - към третата група разкази спадат онези, в които се говори за бъдещето, за Утре.

В „Татунчо и неговото параходче” авторът е дал два образа на емигранти - и двамата доктори, служили в миналото на нацистите, а днес сторонници на „новото”. Те са врагове на всичко прогресивно и нямат друга цел в емиграция, освен да забогатеят. По цели дни и нощи Татунчо крои и прекорва по какъв начин най-бързо да се сдобие с пари. Параход, паракод... Сънува той, че пристига на Варненското пристанище. Мимоходом авторът засяга някои основни въпроси. „Да, частна собственост и демокрация. Никой не ви отрича правото на собственост върху стоката на парахода... Та демокрацията повелява разпределението на това, което сте докарали от Америка... Живеем в изключителни времена, Татунчо. Въпросът е как да се спаси този изстрадал народ.”

Общо взето, книгата на Искър Шуманов е добра, стилът - на висота. Би трябвало само героите да бъдат по-задълбочено разработени. Но това е само мнение.

"Днес и утре" заслужава да бъде прочетена от всеки емигрант. Има какво да му хареса и какво да научи.

Мито Петров,

„Моята МЛАДЕЖКА БОРБА” - публикации във в-к „Младежка борба”, 1956-1962 г., Париж

журналист
и
писател,
земеделец,
със своето
слово
и своя
живот, той
беше и
остава
ВЧЕРА,
ДНЕС
и УТРЕ
на
БЗНС...

Искър Шуманов открива 36-ия конгрес на БЗНС, преди превратаджиите да издърпат от ръката му микрофона.

Я НЕ СЪМ ОТ ЦЕНТЪРА

Случи му се на Цако Фукарата и той да се обръсне за Св. Неделя. Не беше никакъв каприз, а чисто и просто - зажели се балдъза му Даца, щерката на Ане Щъркливият от село Беренде. Та що било от това, тя си се жени както всички жени, ама нали е балдъза на Цако, това е цело събитие за него. Омъжва се балдъзата му, сестрата на жена му Вута.

Както е редно, Цако си имаше всичко за такъв ден – да се представи пред хората: хубави жълти щивли, зестра от тъста му. Е, те беха малко поизносени, затова и зестра станаха, но да се представи пред хората – добри беха, джанъм. Но Цако имаше и друг мираз: шугавата коза – тя беше чипкава и малко млеко даваше, затова се отърси от нея дедо Ане, лиярката овца, на която оставаше за стрижене няколко косъма на гърба, като главата на постриган игумен и дурлестата свиня, която прасеше едвам по три прасета. А не трябва да се забравя и магарето с прочутия му инат и целата мрака. Него само сирищничкият циганин Дуро можеше да подкара, когато се заинатеше, ама много скъпо ставаше за дядо Ане – цял петел трябваше.

Цако имаше добър панталон – зелен, но беше малко късичък, с широки крачули и отвъртен задник. Палтенцето му беше прилично – малко тесно, но в него беше като дебел фелтфебел, но кой ти разбира от военна музика на село – той ще стои в него, нема пенюги да вади. Шапката беше у ред – черна – цилиндър, малко големка, но вестници има Славе Дзурленко, алваджията, той от тия вестници за халвата ще заеме един вестник на Цако да подпълни цилиндрото. А ризата, ризата тя беше рядка, с дванадесет кенара, удвоена у сто. Всичко имаше Цако – да се представи пред хората, да не усрами бъдещият му баджанак, но трябваше да се обръсне...

И отиде Цако Фукарата при Станчо Шушумигата, бръснаря, запъна се като магаре на прага и рече:

- Ей, нашенец, можеш ли и мене да одереш на две, на три?

- Саче, саче. – отговаря му Шушумигата. – Нека този юнак, да свърша с него.

Разминаха се на бръснарската врата бръснарят и небръснатият. Влезе Цако Фукарата в бръснарницата и бръснарят хвали обръснатия:

- Бре, ашко съм, такъв юнак като този, рядко съм виждал! Обръснах го без сапун. Седай и кажи как да те бръсна – със сапун ли искаш, или без сапун.

Почеса се Цако по челото, поглади брадата, а то – брада ли е като брада – четина за четка... Да каже – „със сапун”, ще излезе, че е слаб, нещо недостоен, па край на краищата, откъде разбира каква е разликата – със и без сапун, неговата брада чат-пат стрижеше Къосе Трепката.

- И мене като оня юнак, без сапун! – заповеда Цако на бръснаря.

- Добре, седни. – рече Шушумигата и му облече един стар балтон, върза му някакъв пешкир на гушата, сграбчи бръснача и застъпи полите на балтона така, че ако иска Цако да стане, да не може. И започна да бръсне на сухо. То не беше бръснене, а стъргане: прах се вдигаше от Цаковата брада, както когато се стърже четина свинска – нещавена кожа за цървули, посипана с пепел. Пърщеше пустият му бръснач, като че ли някой стърже с ноктите по кюнец от кофтор. Пот течеше от Фукарата и само помръдваше, но Шушумигата натискаше здраво полите на балтона. Не беше за мирисане около тях... Току дигна ръце във въздуха Цако, както богомолците в пустия, и изрева:

- Стой бре, нашенец, спри да видим защо реве този вол на комшиите, да не би и него да бръснат без сапун!

Почервенело лицето на Фукарата като чукундур, ококорил очи като настъпена жаба – по лицето му течаха ред сълзи, ред сополи, задъхал се като риба на сухо.

- Комшу, молим те, аз не съм от този център като този, дето го бръснеш без сапун. Сложи ми малце сапун, аз съм от околните села...

Вене Рангелов

„Нашенски случки - и весели и тъжни” - разкази, изд. „Флорир”, София, 2002 г.

90-ГОДИШЕН ЮБИЛЕЙ

Всички членове на дружбата на БЗНС в село Ваксево, обл. Кюстендил, се събрахме, за да почетем 90-годишния юбилей на нашия съидейник Здравко Боколчев.

Кой ли не го познава, къде ли не го знаят в Кюстендилския край, като предан и безстрашен войник на БЗНС?! Малко са думите за добрите му дела, за смелите му постъпки – от ранно детство, та до днес!

Един живот-роман, на един голям човек.

Колко стръмни сокаци из горски паланки, колко долища, тъмни драки, колко безсънни, тъмни, безлунни нощи, колко мизерия, болка и глад, колко бой в милиционерските мрачни зандани, обиди сред влажни стени... и всекидневната смърт се озъбва от телените огради на лагерите...

За какво беше всичко?

Да, всичко това е било в името на една велика идея – идеята на Българския земеделски народен съюз!

Нека тази идея да я носим – господата и приятелите, съидейници... народе!

**ЧЕСТИТ ЮБИЛЕЙ, СЪИДЕЙНИКО,
ЗЕМЕДЕЛЕЦО! ЧЕСТИТИ 90 ГОДИНИ!**

Бъди ни жив и здрав, бай Здравко! Бъди ни за пример още дълги години! Ние, всички земеделци от нашия роден Кюстендилски край те поздравяваме и ти казваме – имаме нужда от теб!

Областно настоятелство на БЗНС-Кюстендил
Общинско настоятелство на БЗНС-Кюстендил

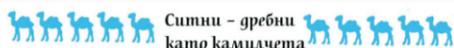
Сей, земеделецо!

Морен орачът на нивата спи,
двата му вола облизват го жадни,
сънува водата и... пий, пий, пий,
с кучето вкупом отмаряха гладни.

В зори ще хвърли златното семе,
ще пусне браздата в угара чер.
Денят горещ е, няма и време,
че трябва да свърши до залеза, зер?!

Конят към къщи развява грива,
чакат го там децата, жените...
Хвърлил е семето в своята нива.
Дано да му чуе Господ молбите.

Васил Калфов

ПОЛИТИЧЕСКО МАХАЛО

Ту наляво- ту надясно
всичко това нам е ясно!
От Лиловата стратегия-
пострада наш'то поколение.
От леви и десни приватизатори,
от нагли и алчни комбинатори!
Сега Махалото е с обратен ход
и Бе Се Пе-то прие нов подход!
Властта от ръцете на сегашните
да премине отново във „нашите“
Народът вече го е казал -
верующите са блажени!
А на нас - "Блазе ни!?"

Атанас Личев

ПРОГНОЗА

Народът ни ще продължава
да обеднява –
това е ясно като две и две –
дорде ни управляват
не мозъци, а вратове!

ПРАНЕ НА ПАРИ

-Ах, най-подир успех:
парите си изпрах! –
викна виден бизнесмен.
-И аз – промълви Моята персона –
бях си ги забравил оня ден
в джобчето на панталона!

Кирил Назъров

П О З И Ц И Я

ПИТАМ СЕ

В догарящия залез търся справедливостта и си мърморя непрекъснато – защо, защо, защо...

И питам се:

1. Кой предложи и наложи определението „РЕПРЕСИРАНИ ЛИЦА“?

Това, според мен значи смачкани, унищожени психически и физически хора, които в най-добрия случай предизвикват жал за преживяното от тях... Дори за техните деца и внуци много рядко са авторитет, много рядко получават и от тях уважение и преклонение. Къде по-бойко звучи „АКТИВНИ БОРЦИ ПРОТИВ ФАШИЗМА И КАПИТАЛИЗМА“! Човек застава мирно пред такъв борец, слуша и изпълнява даже и ненареденото му, за да докаже колко е верен и предан на властта.

Питам се, защо вместо „РЕПРЕСИРАНИ ЛИЦА“ не се наложи названието „ГРАЖДАНИ НА БЪЛГАРИЯ ПРОТИВ РЕПРЕСИИ НА ДЪРЖАВАТА“? Пълноводна, спокойна река, в която ще се вливат в бъдеще забързани силни и буйни поточета.

2. По чия идея и сценарий е създадена и работи, вече колко години, КРДОПБГДСРСБНА, по-известна като „Комисията по досиетата“?

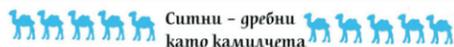
Какви средства са изразходвани за тази дейност – заплати, хонорари, материална база, техника, оборудване... Какъв е резултатът и кого ползва, кого облагодетелства?

Защо се търсят и обявяват досиетата на хора, преминали през лагери (ТВО), затвори, ДС, изселвани по политически причини, изключвани или недопускани до университетите? Защо не се отворят и прочетат досиетата на онези, които са доносничели за тях и чиито доноси са станали причина за натикването им в лагери, затвори, ДС... за изселването им, за изключването им... за отнетото им бъдеще?

Питам се... И зная, че тези въпроси са част от моята биография и от биографиите на много хора като мен, притихнали пред догарящия залез, които не искат да ги отнесат в отвъдното.

Ще дочакаме ли отговор?

Ана Василева

ЕТИГРАМИ-ЧЕРВЕНУШКИ

Клевета след клевета
превърща ангела във сатана.
* * *

Не раждат се поети
в комфортни кабинети.
* * *

Не е борец за идеали
човек, що кичи се с медали.
* * *

Някои тълкуват демокрацията,
като послушание на нацията.
* * *

Нашата родна „демокрация“ –
гавра с българската нация.

Петко Згалеvски

МАЛКО ФАНТАСТИКА

Може ли БЗНС да се изправи и да стъпи здраво на краката си?

Личното ми мнение е, че това може да стане по два начина.

Единият начин е: преданите земеделци, които ги боли за Организацията ни, по места да се съберат в една дружба. Ние най-добре се знаем кой колко е земеделец и защо е в тази Организация. Ако трябва да си стиснем ръцете, да си простим за някои казани думи и да тръгнем напред. Та нали с много от тях бяхме по лагери и затвори. Други по принуда бяха направени земеделци към БКП за пред външния свят, но много от тях след възстановяването на БЗНС-Никола Питков веднага се вляха в майката организация. Това е единият начин, който не зная защо не го осъществяваме, а слушаме разни вождове, които гледат повече към депутатските столове?!

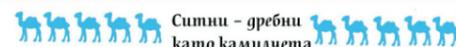
Вторият начин е фантастичен. Но все пак ще го кажа. Защо като умни същества вождовете на отделните групички от БЗНС не се вразумят – да загърбят личните си вождистки амбиции, да се съберат на една кръгла маса? Само че там ще трябва по принуда да седнат гърбом към нея, за да не се гледат, защото толкова се оплюха през годините, че по лицата им има следи от мръсотии. Та казах – да се съберат всички отцепници /няма да изброявам имената им, защото земеделците до болка ги знаят/, да организират един конгрес, на който да се избере ново ръководство. Но в новото ръководство да не влиза нито един от тези на масата, защото се разбра, че вече 23 години те допускаха разрухата на 100-годишната Организация на Ал. Стамболийски, на Гемето и на Никола Петков.

Конгресът е силният вариант, но за да се постигне, всеки от главните този път трябва да постъпи умно, мъдро и отговорно! Ала като ги познавам добре, смятам че това е чиста фантастика. Обаче всеки от тези вождове, които не прави нищо за възстановяване авторитета на БЗНС, поражда съмнение сред редовите членове, че той е внедрен да руши.

Това е, приятели! Не забравяйте, че ние ги избираме.

А сега, по места, сами решавайте!
Но БЗНС трябва да го има!

Стоян Колдов

ДА ПРОБВАМЕ

-Вуте, като ходиш до магазинчето да си купиш тутун, вземи и едно пакетче прах за пране на... пари!

-Бабо, какво ти става? Прах лесно ще взема, а пари?

-Парите са лесна работа. Като ни дадат пенсийките, ще ги вържем на пачка и ще ги пуснем в пералнята.

-Няма ли да се разкъсат, та да останем и без тях? Тъкмо ни ги повишиха с цели 9 лева, а?

-То голяма работа – каквото с тях, това е и без тях! Ти не чуваш ли по телевизията, че някои хора перат с хиляди и дори с милиони и им ставали все повече. Пачките им набъбват ли, набъбват. Та и нашата пачица ще набъбне, след като се повърти в пералнята. Тогава току виж паричките стигнали и за малко сиренце. Да пробваме, а Вуте?!

Таралежа

**Уважаеми читатели и съидейници от страната и чужбина,
изпращайте ни писма и репортажи, споделяйте всичко, което ви
вълнува! Нека в-к „Литературно земеделско
знаме“ стане трибуна на будната земеделска съвест!**

РЕДАКЦИЯ НА ВЕСТНИК „ЛИТЕРАТУРНО ЗЕМЕДЕЛСКО ЗНАМЕ“

РЕДАКЦИОННА КОЛЕГИЯ:

Йордан Борисов
Иван Селановски
Кирил Назъров
Габриела Цанева

КОНТАКТИ:

Йордан Борисов – gsm: 0887596868
адрес: София, бул. „Дондуков“ №38
(за Габриела Цанева)
e-mail: litzemedelsko_zname@mail.bg